

ĚUKE na PALCI.

Izhaja vsak četrtek. (s vse ogni govoredi) - Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
Cena oglasom: 1 millim. visočine v širini enega stolpa L. 80, za trgovske reklame, benčna obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.-
Celoletna naročnina L. 15.- Za inozemstvo L. 22.50

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 19. novembra 1925 - GORIZIA, giovedì il 19 novembre 1925.

š. 47

DVOJE VELIČASTNIH SLIK...

Ako pride vam nedelja,
so dekleta vsa na biks,
samo da se v svili svetli,
tudi če ni v glavi »niks«.

Zasrbi jih nežna peta,
vse se skupaj zavrte,
kratko krilce se dviguje,
da se kažejo nogé.

Godba svira, po parfumu
kravja dekla zdaj diši,
je podobna gospodični
in vrtavki k'se vrtili.

Kaj če treba bude jutri
vzeti vile spet v roko,
zaplesati po dvorišču
mesto s fantom le z metlo.

Dvoje slik se veličastnih
tu vam kaže pred očmi,
prav krasno ilustrira
vam današnje dni.

Naše Micke, naše Ančke
se po dnevi vam vrsté
okrog krav in krog teličkov,
da od dela se poté.

Ta prešičkom daje hrane,
druga pa vam kida gnoj,
ta krtači, ona pere,
da se vse kadi, da joj!

Kdo bi vedel, kaj zdaj misli,
ko se križa in poti,
za lepoto in česanje
pravzaprav še časa ni.

Gorica, dne 18. nov.

Spor med Es-ha-Es in Itales je poravnán, ker ga še bilo ni. Študenti ne demonstrirajo več, Radič je zagrozil s tamburico in puško, Ničič je diplomatično legel v posteljo in — rešena domovina. Poleg tega so še tržaški listi sveto ugotovili, da so vsi slovenski poslanci framazoni (tudi klerikalci) in basta! Morda so framazoni zato, ker so dobili najmanj tri črne pike od tistih, ki črne pike nišejo. Tako smo lahko veseli, da smo prav vse, kar kdo poželi v svojem velikem srcu. Komunisti smo itak že bili, tako smo ogenj in voda. Le Čuk slovesno javlja, da nima s framazoni prav nobenega stika. Res je sicer, da je hotel pri predstavi Madama Buterfly v Gorici najeti posebno ložo, a se mu ni posrečilo, ker se je finančni minister temu zelo odločno profivil. Razen tega pozikusa mu ne more nihče ničesar očitati.

Da bi si najel ložo v Trgovskem domu, je nemogoče, ker jo ni, kljub temu, da je videl pri predstavi Jakoba Rude, da je pričelo naše dramatično društvo kopati čisto rudo koristne zabave in da bo baje prihodnje nedeljo za deset mehov smeha v uliči št. 15a, ne, pardon — v Trgovskem domu.

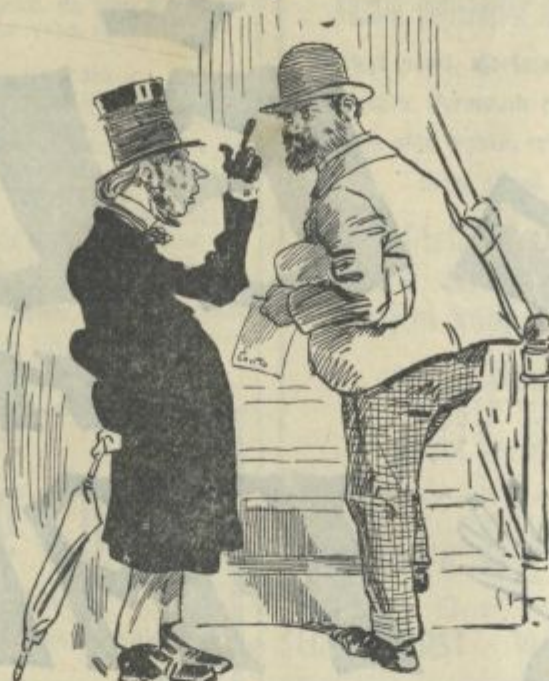
Toda tu smo zašli že v notranjo politiko, ki nam se ne prilega. Ker smo pa že v notranji politiki, pa povemo še to, da je letošnji dar Goriške Matice ljudem tako povšeč, da je od dne do dne večje povpraševanje po njem. Kdor si hoče pravočasno oskrbeti krčige Goriške Matice, naj le hitro seže po njih, da ne bo prepozno.

Pa še eno: Čukov koledar se nahaja v fisku. Kaj bo prinesel? Ne bi smeli povedati, a samo na uho: Veliko število humoresk od najboljših svetovnih humoristov. Cele strani smešnic, slik, pesmi. Kdor se bo hotel nasmejati bo moral kupiti še Čukov koledar poleg

Čuka na palci.

Še to: Čukov koledar prinese tri lepe uganke, za fiste tri lepe uganke je razpisanih 10 nagrad. Ne mislite, da je to laž. Potrudite se. Med nagradami ima namreč tudi vezana knjiga: Zaročenca: Eno leto branja.

Informacije o sebi.

TUJ GOSPOD. Ali je doma gospod profesor Cviček? PROFESOR CVIČEK. Ne vem gotovo. Pokukajte skozi ključavnico, če je ključ v vratih, je gotovo doma. Mogoče pa je tudi, da je pozabil ključ vzeti iz ključavnice, ko je šel z doma. Mož je namreč hudó pozabljiv.

Teta Frici in zapadne sile.

Roda — Roda.

»Lahko rečeno« — pravi Roda Roda — da je postala moja teta prava žrtev bedastih mirovnih sklepov. Teta Frici je bila soproga strica Geierja — stric je že mrtev.

Ima pa tri hčerke, vse poročene: Najstarejša z nekim generalštabnim majorjem na Dunaju; major je nekaj časa proizvajal podveze »Gummol« in je sedaj raztegnil svojo obit na hruške, naravne in električne žarnice.

Druga hči ima za moža nekoga notarja, to je: mož je bil notar v Kološu; Kološ pa je pripadel Rumunski; mož tedaj živi v Budimpešti in je uvažal govedo — dokler ni prišlo do bojkota; goveda moka onstran meje, in notar kuka preko, ne malo vznemirjen.

Tretja hčerka Jera..., o tej ni poročil. Sicer je postala Reka italijanska; a vendar pa je pristanišče za petdeset let jugoslovansko... Če se nahaja Jera zapadno od demarkacijske črte, je končno veljavno Italijanka, v nasprotnem slučaju Jugoslovenka. Treba je potrpljenja.

Pisem od hčerk teta ne dobiva. Teta Frici biva namreč v Avstrijski Šleziji. Najboljše je, da se poslužimo te zastarele označbe, ker je gotovo napačna, medtem, ko pri vsaki drugi, primerni označbi riskiramo, da te postavijo nove pogodbe jutri na laž. Teta Frici ima hišico pri Tešinu. Spočetka sta se hoteli Poljska in Česloslovaška o tētini pripadno-

sti mirno sporazumeti, »da ne bi obstojala Alzacija in Lorena med obema slovanskima republikama«. Nato se je govorilo o samoodločbi narodov — narodov vključivši mojo teto; dne 2. julija 1920 bi se morala vršiti tajna volitev. Vendar so bili Poljaki napram moji teti nezaupljivi. Dišalo je, da je samo 46,2 odstotka poljskega mišljenja, 27,4 odstotkov češkega — večinoma pa nemškega. Zviti Pađerewski je dosegel, naj odloči poslaniška konferenca.

Odločila je. Da bi ne prizadela nobenega tekmujočega naroda, je razdelila vzhodno Šlezijo; meja gre takorekoč skozi teto, skozi njeno hišo namreč in vrt. Dokler se muči tetka v hiši, je na zgodovinsko poljskem ozemlju; že leta 1290 je vladal tu Miecyslav I., l. 1653, je pripadla dežela (s kuhinjo) kot razrešen fevd Habsburžanom. Toda tetkina stanovanjska soba leži v onih 50 kľaftrih ob reki, o kateri govori državna pogodba 1403 med češko krono in Piasti. I očitno je, da je prisodil Veliki svet stanovanjsko sobo gospodu prof. Masaryku v Pragi.

Stvar stoji sledeče:

Teta Frici potrebuje, da se lahko giblje v svojem stanovanju inozemski potni list. To sicer ne bi bilo neugodno potni list se (po opravi nekaterih formalnosti), kmalu dobi in stane k večjemu štirideset kron. Tudi vizum! Kadar gre teta Frici spat, mora pokazati vizum. Dobimo ga enkrat v Bilskem — zjutraj (za Poljsko) v Moravski Ostravi. Ne boš mi pri-

pisal pretiranosti, nagnjeni bralec, ako trdim: tetkino življenje je razdejano. Kako naj notuje uboga tetka trikrat na dan v Bilsko, trikrat v Ostravo? Tetka je postala polagoma stalen, torej nadležen pojav pri vseh uradih, in gospodje so sami uvideli, da tako ne more naprej. Dali so tetki stalen vizum; tetka daje odsedaj dneвно samo šest slik z overovljenim podpisom. V ostalem pa lahko svobodno gre tja in sem.

Samo če gre na vrt v klozet, potrebuje posebno dovoljenje iz Varšave; to pa dobi razmeroma lahko.

TAKO SE DEKLICAM GODI. KATERA LJUBI FANTE TRI.

Je trg Domžale lepi kraj, v njih so punčke kakor raj al zunaj trga Šumberk je, tod' punčke se sprehajale. Pod hribčkom teče Bistrica, poleti hladna vodica, tu sem srce jim zaželi, da duh se malo razvedri. Po cesti družbica hiti, proti mostu kar zleti, tam na prod zavijejo, na ves glas se smejejo. Za grmom preoblačijo, v kopalne hlače skočijo, krog sebe mal' pogledajo, kje večja družba fanto bo. Najbolj pa »ena« se smehljala, ko zagleda fantiča; najbrž zanjo fanta ni, ker že vse pred njo beži. Druge v vodo stopijo, proti družbi plavajo. »ena« pa ta jim sledi, krog sebe ima »šlauhe« tri. Z naporom tja priplavajo, krog sebe se ozirajo, če kdo se zanie zmenil bo, da v družbo jih povabil bo. A družba se ne zmeni ranje, ker ni punčka dosti »fajne«, je predolga in pretenka, noge ima kot žveplenka. Se deklita nazaj poda, objokana in žalostna, preklela bi zdaj celi svet, ker mora kratke laske imet. Voda nič več ji ne vgaia, v grmovje se nazaj podaja, ni v kopalni več obleki, kdo bi se ponujal neki? Pred Mostnarjem hrast stoji, na vrhu hrasta »Čuk« sedi, visoko steza on svoj vrat da b' videl dekle do podplat. Dekle krene zdaj domov, ker ni kopanje teklo prav, ona noče sama bit'. Če se fantu poklonit'. Fant pa je kot trden most, kakor kamen, skala, kost, tud' on ne mara več za njo, ker lahko boljše dobil bo. Je žalost niena prevelika, nobenega fanta več ne mika, zato pa v Šiško se poda, lase pristriči še enkrat da. Od A., zdaj vzamem jaz slovo, zato, ki je kmalu konec bo, pritravljen ima že strihin, da bo čim preje konec in »hine«.

Domžalski Člčburi.

Prebrisani cigani.

Razpel je cigan svoj šotor ob jezeru, ležal na bregu cele tri dni in gledal v vodo ter opazoval ribe. Rib je bilo mnogo, pa kaj se hoče, nobena ni hotela skočiti ciganu v usta. Četrtega dne pride kmet z voli na oranje. Nažge ogenj, kuha kašo in jo skuha. Zdaj ciganu venomer eno sili v glavo; kako bi pogledal kmetu v kožel. Zato stopi k njemu in ga pozdravi:

»Zdravo očka!«

»Zdravo cigan!« odgovori kmet.

»Veš kaj, očka. Strašno sem se naveličal postne hrane!«

»Čemu pa?«

»Ah, vedno so mi ribe pred očmi, in preveč jih je. — Kaj pa ješ ti, očka?«

»Samo slanino!«

»O, glej, glej! Pa si bova delila! Veš kaj! Daj ti meni slanino; a jaz dam tebi ribe!«

Kmet odreže kos slanine in jo ponudi ciganu.

»Hvala, očka! Toda saj veš, da gre k slanini tudi kos hleba!«

Kmet da ciganu še kruha.

»Ampak veš kaj«, reče cigan čez nekaj časa, »daj mi še žlico kaše.«

Kmet da ciganu še kašo.

»Hvala ti, dobrotnik«, pravi cigan. »Le pridi k meni po ribo; ti si meni z roko dajal, jaz pa ti bom dovolil, da boš kar sam jemal, kolikor ti bo povšeči.«

Cigan se vrne v šotor, skuha kašo, se naje do sita, leže na trebuh in začne zopet opazovati ribe. Kmet pa pošlje k ciganu dečka po ribe. Ta nagovori cigana:

»Zdravo, očka. Oče me je poslal po ribe.«

»Zakaj pa ni prišel tvoj oče sam?« vpraša cigan. »Jaz res

ne vem, kaj mi je storiti. Če ti naložim dosti, ne boš mogel nesti, če ti pa dam malo, bo zamera. Reci rajši očetu, naj pride po ribe sam.«

Deček steče k očetu in mu pove, kar mu je cigan dejal. Kmet napreže konja in požene. Ko pride do ciganovega šotora, mu že od daleč proži roko:

»Zdravo, zdravo, po ribe sem prišel!«

»No, tu imaš žlico.« odvrne cigan. »najprej greva na juho.«

Potem pelje kmeta k jezeru in mu reče:

»Le vsedi se, očka. Ko boš ta lonec izpraznil, si lahko vzameš vse ribe!«

Kmet ni znil besede, samo pljunil je in odšel jezen, da ga je cigan tako nesramno ukaznil.

GALANTNOST,

KAVALIR: »Gospodična, vaša nepopisna lepota in dražest ...»

GOSPODIČNA. »Ali, molčite, prosim vas...»

KAVALIR (uboga in umolkne).

GOSPODIČNA (čez nekaj časa, v zadredi). »Kaj ste hoteli preje povedati, gospod?«

OVIRE.

Groteska v dveh dejanjih.
Spisal B. KARLO.

REŽISER: Veš kaj, lahko bi stal poleg njega, mu razložil kaj, ko si dober igralec, tudi če bi ga porinil skozi vrata (napravi gesto). O seveda, rajši tičiš tam, vedno bi tičal zraven....

BORIS: Kaj zraven!

REŽISER: No, le tiho bodi in pomagaj rajši zadaj!... Sedaj pa vsi za kulise, pa mir in red, saj nismo vendar v gostilni... Začnimo z nova... Torej!...

VSI (gredo za kulise, Karlo se vrne na svoj prostor, Boris za njim).

REŽISER: Torej še enkrat!... Ena ... dva ... tri. (Ploskne z rokami).

KARLO (vrileti z vso silo na sredo odra, kjer podere stol in mizo. Vidi se zamah Borisove noge, ki ga je poslala na tako hitro pot skozi vrata. Hrup in šum).

REŽISER (kriči): Mir! Mir!
(V tem hipu se odpre zavesa na sredini in iz dvorane stopijo: Joško, Maks in Tonče).

II. PRIZOR.

Prejšni in novodošli.

JOŠKO MAKSELJ (gredo kar meni nič, tebi nič na sredo odra, poberejo molče mizo, ki jo je preobrnil Karlo, sedejo za njo in za hip sledi komična tišina).

REŽISER (jih gleda ves začuden, še vedno z rokami v zraku, kot jih je v osgorčenju pred nekoliko sekundami dvignil). No!... Kaj pa vi?

JOŠKO: Gospod režiser, nič ne bol

REŽISER: Kaj ne bo nič?

JOŠKO: Nič čisto nič!

REŽISER (spusti roke k flom): Če ni nič, torej ni nič!

JOŠKO: Žalibog je »nič«.

REŽISER: Ne razumem!

JOŠKO: Alj pa ni nič!

Ljudsko gledališče »Trgovski dom«.

V soboto 21. ob 8½ zvečer in
v nedeljo 22. ob 4. pop.

Kar leze ino hodi
V gledišče se poda,
Živeti pač po modi
Je treba — to se zna!

A vedno se v gledišču
Le solze porodé
In krik podoben vrišču
Tam vedno čuje se.

Kaj tarnali bi vedno
V gledišču tudi tam
Čez to življenje bedno
Se ne izplača nam!

Zato kdaj tudi tupatani
Zasmejemo se naj.
Talije naše naj naš hram
Izpremenil bi se naj.

In glejte čudovito,
Veselo zdaj novost,
Ki pravi nam očito,
Da smeha bo zadost'!

Igrá v »Trgovskem Domu«
Vesela burka se,
Le glejmo, da le komu
Še vstopnic zmanjka ne!

VAROVALNA BARVA.

Učiteljica razlaga otrokom, da imajo živali navadno tako barvo, kakor je okolica, v kateri žive, ter imenuje nekoliko vzgledov. Medved, ki živi v severnih ledenih krajih, je bel, jerebico težko ločimo od grude na polju itd. Slednjič vpraša: »Kdo mi more imenovati kako žival, ki ima tako zvano zavarovalno barvo.« — »Jaz«, se oglasi Anica v zadnji klopi. — »Ti?« se čudi učiteljica. »No, povej nam torej!« — »Naš ata so črni, ker raznašajo oglje.«

REŽISER: Še manj. (Malomarno, ko zagleda, da sta Boris in Nadica že zovet skupaj za kulisami).

JOŠKO: Stvar je namreč ta, da je vse zastonj!

REŽISER: Res za nekatere!

JOŠKO: Ne razumem!

REŽISER: No vidite, vsak enkrat! Prej nisem jaz, zdaj ste vi na vrsti! (Ne gleda v njega, pač pa v vrata, kjer govori Boris in Nadica).

JOŠKO: Trudimo se zastonj!

REŽISER: Da, da, tako je dandanes na svetu! Vse eden, drugi pa nič.

JOŠKO: Gospod režiser, kako je to, da ste tako mrzel danes?

REŽISER (se obrne naglo k njemu). Jaz?

JOŠKO: Da! Ko vas vendar ne zanima taka novica, da se trudimo zastonj. Mi se trudimo zastonj, vi vsi se trudite zastonj.

Kmet in šolar.

Vračal se je kmet iz mesta domov, šolar je pa tudi tekel na počitnice proti domu. Šolar vidi, da je na cesti velikanska mlaka in prične prositi kmeta, naj ga prepelje čez mlako. Kmet mu reče: »E, brate, ti si učen, lahko sam čez skočiš, če le hočeš«. No, če je tako, si misli šolar, ti jo bom že zasolil. Komaj pa je prišel kmet v sredo mlake, skoči šolar zadaj na voz, zajaha konja, prereže jermenja in uide s konjem čez mlako, kmet pa ostane na vozu. Kaj je hotel storiti? Moral se je skobacati z voza in lovit konja, katerega je pustil šolar na drugi strani, sam pa je utekel. Kmet je vlovil konja, vpregel ga je, kakor se je dalo in se je peljal domov. Stopi v hišo in vidi, da sedi šolar pri njem na klopi. Kmet zazija ter vpraša ženo: »Kaj pa je to? Kdo pa je to?«

»Prosil je za prenočišče«, mu odgovori žena. »Pravi, da ima daleč domov in da je lačen.« »Aha«, reče kmet, »hvala ti lepa žena, da si ga sprejela. Zdaj bom pa obračunal s teboj, pasji sin«. Kaj hoče šolar. Rad bi utekel, toda kmet je zaklenil za seboj vrata in se je postavil pred okno. Zdaj reče kmet šolarju: »No, stopite vendar sem, učeni gospod«. Šolar je prišel. »Kaj je to?« vpraša kmet in mu pokaže ogenj v peči. »Kaj bi naj to bilo, striček«, reče šolar, »če ne ogenj«. — »Ne, ne veš!« reče kmet, zgrabi šolarja za lase, ga vrti in reče: »Ne veš; to ni ogenj, to je čistost!« Slabo je bilo šolarju, pa kaj je hotel. Potem je prinesla kmetica čeber vode in kmet zopet vpraša: »Kaj je to«. — »Voda« reče šolar. »Ne, lažeš, to ni voda, to je blagodat«. In pograbi šolarja za lase, da so se mu vsu-

le solze kakor grah. — »Kaj pa je to?« vpraša zopet kmet in mu pokaže strop. »To je streha, striček«, reče šolar. »A ti si učen, pa ne veš, da je to visokost«. — in ga zopet začne lasati, da so se vsipale šolarju kar solze iz oči. Revež se je zjokal in pokleknil na tla. Šele takrat je rekel kmet: »No, dovolj je!«

Potem je šel kmet z ženo k večerki, šolarju pa nista dala prav nič in sta legla spat. Šolar je šel tudi spat, pa ni mogel

zaspati. Ko je slišal, da kmet in kmetica smrčita, se je priplazil k peči, vzel ogenj, sel ven in vtaknil ogenj pod streho. Sam pa je ostal pod oknom in kričal kmetu: »Striček, hej striček! Vstanite in pogledajte, kaj se godi!« — »Kaj pa je tam?« vpraša zaspani kmet. — »Kaj? Mar ne vidite, da je splezala čistost na visokost? Vi pa striček vzemite hitro blagodat pa pojdite hišo zalivat.«

Tujec beži in držeč se za celjast vzdihuje: »Tak surovež! To je pa res sreča, da ga nisem prašal pred eno uro!«

RAZLAGA.

Tudi slikar Jakop Marč je naslikal »Obsodbo Pariza«. Ko je sliko končal, ga je vprašala njegova priletna kuharica, kaj da pomeni. Ves vesel ji je Jakop pripovedoval svojo zgodbo in ona je z zanimanjem poslušala. Nato sta molčala nekaj časa, nakar je ona vzkliknila:

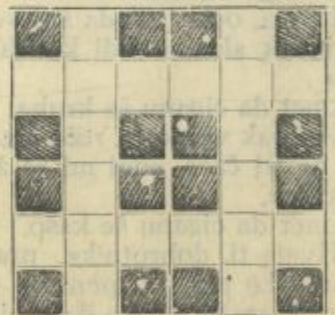
»Oh, za eno jabolko bi se pa jaz res ne slekla do nagega!«

V ČAKALNICI.

»Predrznost! Komaj pol ure se poznavam in ste me že poljubili.«

»Oprostite, gospodična. Jaz bi bil še čakal, toda moj vlak je že tu.«

Nova uganka.

Zgoraj počez: trg v naših gorah. Spodaj po čez: glavno mesto Hrvatskega.

Levo navzdol: Vas blizu Gorice. Desno navzgor: Glavno mesto Nemčije.

Kdor prav reši in pošlje v pismu znamko za L 1.— (Jugoslavani Din. 3.—, a ne znak), dobi letošnji Čukov koledar in bo njegovo ime objavljeno v prih. števil. »Čuka«.

Moderno.

»Ali ste videli kaj g. Nebodigatreba?«

»Pred dobrima dvema mesecema.«

»Kadar ga zopet vidite, spomnite ga, da sva zaročena.«

SMEŠNA STA OBA.

Krojač: »Veste, da ne morem čakati plačila. Jutri mi poteče neka menica.«

Klijent: »Ampak veste, ali ste smešen? Delate dolgove in potem zahtevate, da vam jih jaz plačam!«

DOMNEVA.

»No, kako gre kaj vašemu nečaku!«

»Zdi se mi, da je v Jobrih

denarnih okolščinah. Že stavi znamke na pisma, kadar mi piše!«

ENA JE ODBILA!

Nek mož korači po temi proti domu. Nenadoma se oglasi nekdo iz teme:

»Ali mogoče veste, koliko je ura?«

Mož, ki se mu je zdelo vprašanje sumljivo, pripelje tujcu gorko zaušnico z besedami:

»Ena je odbila!«

REŽISER: Da! Da! (Se pomika počasi proti vratom.)

JOŠKO: Kaj pa imate tam, gospod režiser?

REŽISER (kot bi se zbudil iz sanj): Jaz? Ah nič! Tu ni prav pritrdil... vrat... Luke, ali kdo... Sicer pa...

JOŠKO: ... ni dovoljenja. Sedaj me razumete?

REŽISER: Res ga ni, žalibog!

JOŠKO: Jaz ne razumem vašega tona, si ne morem razlagati vašega vedenja. Saj vas bo vendar zanimalo, da ni dovoljenja za igro...

REŽISER (s čisto drugačnim tonom.) Kako? Za igro ni dovoljenja? Zaskaj mi pa niste prej povedali tega? Jaz sem pa mislil, da govorite o drugi stvari, o... o... splošnosti...

JOŠKO: Saj sem vam pravil, a me niste razumeli!

REŽISER: Seveda! Kdo bi pa razumel vse na svetu!... Torej, dovoljenja

ni! O potem pa vsi sem, vsi, tudi gospodična Nadica in Boris tudi!

JOŠKO: Veste kaj, imejmo sejo kar tu!

MAKS: Seveda, kar tu!

TONČK: Kaj pravite, ali bi ne bilo boljše, da gremo v gostilno?

LUKC (ki se je že vrnil.) Višga žabo, bi že zopet rad pil!

STANE (daje Danilovu denar.) Saj lahko pijemo tudi tu!

LUKC (vmes.) Ko brez vina itak nič ne sklenemo.

STANE (nadaljuje.) Na, pojdi po štiri litre vina in reči da... čakaj... koliko kozarcev?... Eden... dva (šteje) osem... in reči, da bomo imeli sejo in pa tudi sifon prinesi.

LUKC: Da bodo glave bolj »špricale!«

REŽISER: Dobro... ali kaj bomo vsi!? Ali ni dovolj, da samo odborniki...

LUKC: ... pijejo!

REŽISER (ga ostro pogleda, nato nadaljuje.) Seja se mora vršiti vendar samo med odborniki!

BORIS: Saj res! O, potem pa mi lahko kar gremo, kaj ne gospodična Nada?... Gremo h kosilu! Smem spremijati?

REŽISER (nervozno.) Pravzaprav... navsezadnje... Pravzaprav pa je stvar itak javna in mislim, da ni potreba tajnosti. Zato je najboljšje, če se seje vdeležimo vsi, tudi dame... Da, seveda (veselo), seveda v sejo morajo, kako bi račun drugače vedeli, kaj se bo sklenilo!... Da, gospodična Nada, izvolite ostati in ti Boris moraš itak na vsak način ostati, to bi že sam lahko vedel!

BORIS (nevoljno.) Storite vendar hitro! Kaj pa je pravzaprav treba sklenuti? Dovoljenja ni igra se ne igra, mi na pojdimo h kosilu, saj je že ena ura.

(Dalje.)

Kmet in dvorjan.

Kmet je oral na polju in našel dragocen kamen. Gre domov in ne ve kam z njim, pa ga sreča sosed, siv starec. Kmet mu pokaže kamea in vpraša: »Kdo to lahko rubi?« — »Nesi cesarju«, reče starec. Kmet vzame kamen, pride v palačo in sreča dvorjana. Prikloni se mu do tal in reče: »Oče, pelji me k carju.« — »Kaj mu hočeš?« — »Prinašam mu darilo.« — »No kmet, obljubi mi polovico carske nagrade, če, pa jo ne daš, ne prideš nikoli k carju.« Kmet ni vedel kaj storiti in je pristal na to. Zdaj ga pripelje dvorjan k carju. »Hvala ti lepa, kmetič«, reče car. »Tukaj imaš za darilo dva tisoč rubljev.« Kmet pade na kolena in reče: »Ne potrebujem oče car, druge nagrade, kakor petdeset udarcev po hrbtu.« Car se je začudil, a kmet se mu je smilil, ukazal mu je dati petdeset šib prav narahlo. Kmet pa je pričel šteti, ko so mu odšteli petindvajset šib je zaklical: »Stojte, dosti je zame. Druga polovica je obljubljena onemu, ki me je peljal pred vaše Veličanstvo.« Poklicali so dvorjana in mu natančno odšteli polovico kakor se je domenil. Toda on ni bil vesel te nagrade. Car pa se je kmetu zahvalil in mu podaril takoj tri tisoč rubljev za njegovo premetenost.

Smeh? Kako? Kaj? Kje?

To, čujte, se razpravlja,
Razglašja se novost,
Gledišče da pripravlja,
Obnavlja v veselost.
Vsi, ki se jokali,
So tarnali do zdaj
Ko bodo to zaznali
/meli bodo raj.
Da sleherno pomoto
Odrvne se in dvom
Mi gremo vsi v soboto ... v ...
TRGOVSKI DOM.

Anektode o Dumasu.

Neki nesramnež je zmerjal očeta Dumasa z »zamorcem«, pisec »Treh mušketirjev«, pa mu je zabrusil: »Da, gospod, moj oče je bil mulat, polutan, moj ded je bil zamorec, moj praded pa opica. Moj rod se neha tam, kjer se vaš pričinja.« — Dumas, silen korenjak, je nekoč nesel dva kovčega v roki. Postrešček, ki se je zastoj ponudil za uslugo, mu je zaklical: »Črnc!« Ne bodi nemarn, postavi krepki pisatelj svojo prtljago na tla, popade nevljudnega nosača za hlače, kjer se vilčijo in drži z eno roko prestrašenega možanca nad Sieno. Poslej je imel mir.

Ko so v Comedie Française

nekoč uprizorili neko trde-janko Emila Augiera, je Aleksander Dumas mlajši, sedeč poleg avtorja pokazal spešega gledanca, rekoč:

»Le poglejte, kako učinkuje vaše delo.«

Čez nekaj malega dni so v istem gledališču igrali dramo Dumasa sina, Emila Augier se je pazno razgledoval ter uzrl končno v prvih vrstah gledalca, ki je dremal. Hitro je o tem obvestil Dumasa, češ:

»Zdaj vidite, dragi prijatelj, kak učinek ima vaš umotvor.« Aleksander Dumas je pogledal in odvrnil:

»O seveda, ga že poznam: to je on! gospod, ki je ondan spal pri vaši predstavi; vidite, še zdaj se ni prebudil.«

Pravijo, da bo tako!

Pravijo, da bo tako,
da bodo ulice škropili,
da dohitijo še za časa,
kar so preje zamudili.

Če pa govor to ni res,
tega kriv ni Cuk na pal'ci,
pa lepo mu oprostite
vsi naročniki in bralci.

Zakaj? Zato.

Zakaj so šli sežanski cerkveni starešini na »Martinovo nedeljo« k ofru?

Zato, da so jedli štruklje pri g. župniku.

Zakaj sta tomajski sindaco »Fakuč« in sežanski »ex Bürgermeister« Rajmoud velika prijatelja?

Zato, ker sta oba pete lizala tatetu M.

Zakaj včasih gore do pooldne luči po Sežani?

Zato, da vidijo občinski uradniki iti v pisarno.

Zakaj se sežanski Pavličec še ne oženi?

Zato, ker ga nobena ne mara.

Zakaj ura v sežanskem zvoniku čestokrat stoji?

Zato, ker imajo Sežanci »dobrega« mežnarja.

Zakaj imajo Sežanci policaja?

Zato, da ponoči spi in rčez dan pohaja.

Zakaj imajo nekatere danske pube kratka krila?

Zato, da lažje kolesarijo po povirski cesti.

Zakaj je sežanski mesar »Toni« včasih gluhi?

Zato, ker ne mara poslušati »babjega gramofona«.

ČUKOV KOLEDAR

izide bogato ilustriran koncem meseca.

Naročite se nanj!

Stane Lir 3.20.

Po pošti Lir 3 50

V Jugoslaviji Din. 12.—

Po pošti v Jugoslavijo Din. 14.—

Rešena uganka

Križanka.

Č	L	O	V	E	K
U			I		
K	R	O	N	A	
N			O		
A	N	A		D	
P	E	T	E	R	
A				E	
L	O	K	E	V	
C				J	
I		C	V	E	T

Prav so rešili:

Ravbar Franc, Nabrežina; Komel Andrej, Gorica; Andervald Beno, Kranj; Ščuka Ivan, Trst; Vincenc Frelib, Idrija; Katern Janko, Postojna; Kolman Avgust, Postojna; Marija Kosič, Škedenj; Ivan Fabjan, Trst; Josip Gabršček, Trst; Vinka Hafner, Škofjalo-ka; Ivan Potočnik, Sv. Ana; Mimica Strgar, Trst; Gino Voscon, Trst; Sivec Franc, Vrsno; Franc Avguštinovič, Studeno; Štefanija Plesničar, Čepovan; Ivanka Štrukelj, Zasgora; Žerjal Franč., Barkov-lic; Pavlin Bogumil, Gorica; Vilhar Pavla, Vel. Otok; Japelj Karla, Loke pri Trbovljah; Angela Sepin, Trieste; Bezek Rudolf, Sežana; Xerkov Aleks, Devin; Jereb Ivan, Rakovnik.

PRI INŠPEKCIJI.

Major pride zjutraj v vo-jaško kuhinjo, da bi videl, ka-ko kuhajo kuharji. Nato vpra-ša nekega vojaka:

»Ali se imate nad čem pri-toževati?«

»Da gospod major, ali hoče-te pokušati?« Pravi vojak.

»To — to je... tako dobre juhe še nikdar nisem jedel!«

Vojak pa: »In to imen-uje kuhar — kavo!«

V soboto dn 21. ob 9. uri večer in v nedeljo ob 4. uri pop. SMEH, SMEH, SMEH, SMEH, SMEH: v „Ulici št. 15“ v Trgovskem domu.

Pozdrav z moria

pošilljajo Čuku na palci Slovenci in Slovenke, ki so šli v Ameriko in so se ukrcali 20. oktobra v Genevi.

SLOVENCIS PELJEJO V AMERIKO.

Mi se z ladjo Garibaldi peljemo v Ameriko, vemo, da ste radovedni, kak' je neki z nami šlo. Garibaldi je v trebuh svoj si naložil makaroni, vsi so votli in debeli, taki so kot kak kanon. Mislili smo, da bo konec vsaj na morju pašte te, ne pomaga, še za nami prišlo zdaj je to gorje. Zjutraj pašta in opoldne, in popoldne in zvečer, še po noči od kolcanja makaron ne dá nam mir. Kadar ladja se zaziblje, ko gladina mirna ni, takrat prav še nam pokaže le reč se vseh reči. Marsikdo k ograji skoči in pogleda v morskó dno, poleg tega — kaj bi pravil — saj razumete me... no... Še besedo to še rečem: pašta hoče prosta biti, ne prenese vam vihar, kaj bi skušal govoriti, še nadalje o tej stvari, komaj čakamo ta dan... Ko se spet zasveti zemlja, bo kraj tisti blagrovan. Vam pa znanci vsi, pozdrave, iz te morske vam planjave.

Podpisani so: Miha Koren iz Lija-ga; Jožeq Oevirk iz Čepovana; Milka Potokar iz Trebuše; Francka Podgornik iz Čavna.

Iz Piacenze.

Že dolgo časa se nismo oglasili, dragi Čuk. Pa ne misli... sploh: kaj bi govorili, saj veš, kako malo se piše od vojakov, ker je pomanjkanje v žepu, suša v grlu, lakota v želodcu, vojska v kasarni. Vse naglavac nesreče se kopičijo na naše vojaške kape in se vsedejo po obleki, se obešajo na zvezde... Sploh smo postali tako neobčutljivi, da ne ljubimo ničesar več... Edina vzradostilka naša... ki nas dvigne iz latrin, pisaren, podzemeljskih luken, kjer požirata Števerjanc in Ajdovc karbon, iz štal, kame-rat, iz kantin... to je tista znanilka veselja — tromba, kadar trobi »ran-cio« (večerjo ali kosilo). Dočim je znana »ramaca — ramaca — rá-má-ca-ca-ca!«, ki nam stiska dušo, jemlje sapo in naša pljuča napljuje. Včasih se razveselimo tudi tiste: o »škar-pih lučidih«, dočim se nam trescojo hlače, kadar zaslišimo tisto: »Tutta la Santità, tutta la Santità...« Kot da bi koklja klicala svoja piščeta!

Kaj delamo? Janez poliva latrine, Lojze pometa hodnike in drsa in misli in spet misli in drsa — namreč z »britko melo« po tleh. France... kaj dela France, aha, pisma brez znamk dobiva od svojih dragih »pup«. Ga imajo namreč zelo rade. V farmaciji se kuha in kurí svojo pečko Solkanec in pravi: »Ki pa je?« če vstopiš v njegov biro, kjer vedno štadfra, bere, piše, samo dela nič) nima nič kot on pravi. Spodaj pod njim, kamor »v lu-di se zimi hrebeneče ozira z mrzlo oko« — Sukančevo... pa sekajo drva vsi črni oglarji — Ajdovc in Šte-

Dekleta, pijanca nikar!

Živeti z možem udobnejše, se z drugim pač ne da, kot s pijancem v jarem zakonski, če ktera prikrevsa. Dekleta prej pregledajte, pijanca, oh, nikar! V to svrhu tu napisala bom zdaj teh vrstic par: Sem vzela ga, zavidula mi ga je cela fara; zdaj s prstom za njim kažejo: Pijana šalobara, Kar v delavnik zaslužil je, v nedeljo vse zaprtje, s polenom ženo pa doma prav lačno še nabije! Nedelja, noč, najstja ura... čuj, kletev od nekje: »Hudič prokleti... prmejduš... ne boste mene, ne! Iz oštarije vreči me — tegá ne dovolim, kar v pesti vas vse smrkavce tako — le podrobim! Romp... Ojoj... prokleta grapa! — Baba, luč!« Oh padel je — brž vzamem luč, obrnem v vratih kijuč. A glej ga, v grapi zakriči: »Kaj baba svetiš mi, mar misliš, da sem jaz pijan, pijana si le ti!« Iz grape prikobaca ves moker in blatan, na nogah komaj da stoji, pa pravi, ni pijan. Ti špija ti, zdaj zareži, kaj hodiš za menoj, in s kamenjem me je nagnal, bežim pred njim, da joj. Lomasti v hišo za menoj, »Večerja kje je« vpije. Prinesem mu, a skromno jed in krožnik že razbije. »Kaj boljšega prinesi mi!« s pestjo ob mizo udari: »Krompir icj ti, kaj družega poiščem sam v omari!« Črne vse, prevrne vse, a nič nikier ne iztakne. »Aha, tu baba šnops imaš!« že v flaško nos rotakno, Brž nagne, pije, luk, luk, luk, a hitro pljune: »Fej! Si baba ti hudičeva, mi dala petrolej!« Poleno zgrabi, krik in vik, otroci se zbude, preplašeni na tak ropot vsi jočejo, kričé. S polenom mlatil je po vsem, kar blizu mu je bilo; v naročje jaz dvoje otrok in tretji se za krilo obeša mi, ter urno v beg naj prosto v temno noč... Drugje vse tiho, le v zvoniku bila je polnoč. Po hiši trajal še ropot in kletev, razbijanje, za hišo pa v drvarnici, zasnivala sem v spanje otroke vsaj, sirotice utešila, umirila, in taka noč neštetokrat se nam je pripetila. Poletna noč na prostem se nekako še prenese, a zdaj, mi gladna, nežna deca se v naročju trese, Čuječa bdim, strahu drhtim in vedno prisluskujem, ko še ropot, žvenket posod iz hiše le začujem. Potehne vse, kot mačka se priplazim že do vrat, zamolkel glas: »Oh slabo!« ponavlja že večkrat na postelji ležeč obut, oblečen mož, junak. Premagalo ga vino je, ter vrglo ga kar vznak. Zdaj obnemogel stoka tam: »Oh vode, ženka moja!« »Sem baba prej hudičeva b'la, zdaj sem žena tvoja?« »Oh, glava moja, oh želodec... ojoj, usmili se! Kak' slabo mi je... vode, oh ženka, prosim te!« »Mhm te je pojenjalo, a prej grem po otroke«, Kot mačka mlade, znašala sem jih spred tvoje roke. »Odpusti mi, ne bodem več! Oh vode... vode! Hudirja, v kom prinesem naj, ko cele ni posode; razbijal lonce, sklede in kozarce si kot norec, prav k sreči, da ostal je cel edino vodni korec«. Brž zajmem vode, mu podam, štrbunk, štrbunk, požira; zavžitega obilna mera vina, ga ovira. Že alkohol se kuha, vre v želodcu mu in v glavi, izhoda išče, že kipi, in v grlu ga že davi: »Oh... O joj... Oh! Kup!« — mu hitro podprem glavo, pokrita tla, očeje so s smrdečo vinsko lavo. Pometam, brišem in pospravljam razbite vse črepinje, in to vsak teden za pijancem, ki hujši je od svinje! Je v teku pet zakonskih let noči b'lo takih sto in sto, brezupno zrem v bodočnost dni, oh koliko jih še bo? Saj stari rek velja še zdaj, da se ne spreobrne pijanec, če se vsak dan v grapo, v potok zvrne. Tako dekle, li vidiš zdaj, le sili se s pijancem v raj; tepena boš in stradala, ne kuhat imela kaj. Zaključim zdaj, nedelja je in že je bila ura, ko vsak krčmar pijance vse iz krčme ven »zafara«. In v katero grapo, kdo raj zna, se mož že prekucuje; pripravil moram vse za beg, če pa ne bo še huje. Varuj se, Čuk, objaviti v listu moje ime, potem mi bode tisočkrat še bolj kot zdaj gorje!

verjanc — to se pravi Ajdovski inženir in njegov Števerjanski adjunkt... namreč v sto kilometrov približnem pomenu... Števerjanc se že vozi nekaj mesecev domov na kongedo, dva tedna pa na ličenco, dočim se Ajdovc samo redi in tehta — drva in sebe, kako bi pa drugače vsak dan več tehtal. Tam v oddaljenih sobah pisarniških pa skriplje Vipavčevo pero, joče in se cmeri, ker je suho kot on sam v pomenu telesa, žepa in... vsega se pa nikoli ne pove...

Včasih se napotimo v mesto. Tu se klasično navadno izkaže slovanska skupnost in vzajemnost. Janez krene po tej ulici, Lojze jo dolgiči po široki sosednji ulici. Ajdovc nameri ravni in pokončni korak proti kino »Iris« — »Italija« in »Garibaldi«. Včasih se ne more odločiti, kam bi šel. On bi šel rad v »Iris«, »Italija« in »Garibaldi«. In ker ne more v vse tri hkratu, zle-ta od enega do drugega, dokler mu ne prileže v hlače, za srajco in za uha ter v uho. »Tutta la Santità, tutta la Santità!...« Potem pa teče, da bi kmalu hlače izgubil... France jo kre-ne po ozki ulici, ker je zelo majhen in tudi rad kako lepo vidi. Saj je zna-na stvar, da vijolica za grmom tiči. Solkanec in Vipavc jo pa mahata proti tisti... namreč »oštariji« smo mi, sliši reči — toda najprej gresta mimo neke mlekarne, kjer je Vipavčev ideal. (Pa ne smeta misliti, da mleko, nekaj drugega, srnici podobnega). V tej mlekarni bosta zapila dušo, ... ko gresta pa naprej — v oštarijo, kjer je Solkančev... ne bom rekel ideal, bolj zvezda repatica, ki pa je že obledela, ... v tej »oštariji« bosta pa zapila telo.

Sicer so pa v Pijačenzi še France Budanje, ki koniska kopita »biksa«, Ipavec, ki ga je kobila že neštetokrat poljubila in mu pustila kar celo pod-kev v naročju, pa ne zato, ker jo je hotel požreti... Saj jo ne mara, pravi, da ima makaronov zadosti. Ipavc pa tobaka ne kadi, kadar ga »nema«. Zadnje sem jaz opomnil.

Sicer pa srčkane pozdravčke vsem staršem, bratom, sestram ter punčkam, začeni od Frančke do Mieke in končavi pri Nežki.

Tutta la Santità (Sanità)... namreč slovenska v Piacenzi: Lojze Fe-ban iz Črnič; Franc Gabrijelečič, Lo-žice; Bavčer Tone, Ajdovščina; Ro-žič Jože, Števerjan; Vižin Marjan, Solkan; Boštjančič Janez, Jasen - Il. Bistrica; Karlo, Vipava.

6.0 Ragg. Trento, 3.a Comp.: Marc Franc. Budanje; Ipavec, Požrl, Fe-žana, itd.

Pravijo.

Pravijo, da batavski drajtudelní, pri vsaki napitnici krokajo okoli po vasi svojo narodno pesem, ki se ime-nuje: »Če maste kaj šmira — našmi rajte nas, zraven tega tudi svoj ne-pozabni aufbiks. Ako se tisti drajtudelní pogledajo v ogledalo, bodo vi-deli, da jih je biksat nepotrebno, ker niso preveč beli.

Pravijo, da je na Rakeku ustanovljen orkester pod vodstvom Tomaža. Promenadne koncerte bo izvajal samo v poznih nočnih urah. Da pa ne bo treba ljudem vstajati in hoditi poslušat, napravijo kar sami pohod po vasi. Ustavili se bodo tudi tu in tam, kjer so bolj ljubeznive punčke, da jim naredé kratk čas, ker jim je po noči tako dolg, ah, tako dolg čas.

Pravijo pri Sv. Aní, da se T. K. zelo boji, da bi prišla v Čukov list in je to priznala svoji sosedí, ravno tedaj je pa letel Čuk mimo in je to slišal; sedaj se je pa njen izprva prazen strah urednil.

Okraski za božična drevesca.

Božične in novoletne razglednice.

VELIKA IZBIRA!

NIZKE CENE!

NARODNA KNJIGARNA V GORICI, VIA CARDUCCI 7.

Pravijo, da kdor hoče videti, da dane res pušijo več kot moški, naj pride v Maribor v neki kavarno pri kolodvoru, kajti tu res ne bo vedel in videl ali pušijo več moški ali ženske.

Pravijo Ubeljci, da so bile zelo razkačene dotične gospodične, ki so bile v Čuku št. 45, dejale so, da ga počakajo ob potoku in mu izpulijo perje.

Pravijo, da bo prišel parnik iz Newyorka k sv. Petru ravno na sv. Nikole dan.

Pravijo v Godoviču, da je Čuk prejel dopis o Iha-ha guljažu in klobasah. Ker ne ve, koliko je na tem resnice, je vrgel dopis v koš.

Pravijo, da je nekemu potniku pošel denar že na Sušaku in zato da je moral iti peš v Celje. Med potjo ga je baje vprašal neki stražnik, kteri ga je ustavil, kdaj da je prišel iz zapora. Potnik ga je začuden pogledal ter mu pokazal svoje listine rekoč: Jaz še nisem bil nikdar zaprt. Nato ga je stražnik vprašal, koliko da ima denaria pri sebi. Nič, je odgovoril potnik in ga potolažil, da bo že kakega znanca dobil. Stražnik mu je na to prijazno pripomnil: Ali ne veste, da se ne sme brez denarja potovati? Seveda bi rajše popotoval z denarjem, mu je odvrnil potnik ter je šel v hotel pri pošti, kjer so mu dali zastoj večerjo in sobo in povrh še denar za vožnjo do Maribora.

Pravijo, da so 24. oktobra zvečer neznanj tolovajji napadli knjigarno Scheidbach v Mariboru in da so gospo Scheidbachovo zvezali in jej s papirjem usta zamašili. Ravno v tistem času so pa štirje gospodiče iz Nemčije večerjali v hotelu »Pri zamorcu«. Te gospode so prišli in zaprlji zato, ker se niso udeležili napada. »Marburgca« je trdila, da bi bil g. Weber iz Nemške napadalec. Prijeli so tudi nekega potnika iz Nemčije zato, ker je vprašal, kje da je Weber. Vse to je bilo lari fari. Novinar K. je trdil, da se ti štirje gospodiče niso udeležili, gospa S. je trdila da je bil novinar K. podkupljen in da so mu dali »Pri zamorcu« jesti in piti. Radečica je obljila gospo S. ko je zvedela da so bili vsi štirje res nedolžni.

Pravijo v Vel. Otoku pri Postojni, da ljubljanski stric, ki hodi v Vel. Otok si srce hladit, hodi najbrž brez uspeha. Kakor se čuje, mirnost in značaj ne upliva na ženski naraščaj.

Pravijo v Vel. Otoku, da »Eisenpöner« in ljubljancan sta si precej enaka, ker hodita oba po isti poti v Vel. Otoku, bati se je, da se njihova pota iz Vel. Otoka ne končajo z rakovo potjo.

Pravijo v Otoku, da je mnogo novic za v Čuka na palci. Bati se je najhujšega, namreč posebno izdajo Čuka na palci za Vel. Otoku.

Pravijo, da je bil neki Mariborčan (Nemec) v Beogradu in ko se je vrnil je trdil, da je v neki gostilni v Beogradu zahteval po slovenski piti in jesti, da pa mu je natakar odgovoril nemški. Pripomnil je pri tem svojim tovarišem: Vidite v Beogradu ne znajo slovenskega jezika, nemški pa znajo. Čuk pa pripomni, da se je natakar takoj prepričal, da Mariborčan A. ne zna slovenski in da mu je zato odgovoril nemški.

Pravijo, da mariborski listi nočejo priobčevati novic, katere se dogajajo

v mestnem kopališču v Mariboru. Zakaj ne — se ne ve.

Pravijo, da je bilo 11. in 12. novembra po mariborskih kletah in skladiščih toliko vode, da so utonile vse miši in podgane.

Pravijo, da je v Št. Ilju pri Mariboru zamašil vtihotapljeni saharln vse luknje in da so zato nastale poplave.

Pravijo, da je bilo nekaterim gostilničarjem prav da je voda prišla v kleti, ker jim ni treba sedaj nositi ali napeljavati jo v kleti.

Pravijo, da v Mariboru že popršujejo po Čukovem koledarju. (Dobijo ga za 14 dni. Ur.)

Pravijo, da se je Trboveliska premogovna družba pritožila, da premalo premoga proda, in da se je zato mariborska občina odločila doseadanje uradne ure od 8. do 14. ure deliti tako, da bodo iste od sedaj naprej od 8. do 13. ure in popoldne pa od 15. do 17. ure; to na brzokone zato, da bo občina potrošila več premoga ali pa zato, da bodo uslužbenci pozimi na gorkem in da bodo zato eno uro delali več na dan.

Pravijo, da je bila v Št. Ilju pri Mariboru 12. novembra zvečer velika poplava in da so zato poklicali vojaštvo in požarno brambo iz Maribora na pomoč. Požarna bramba je bila takoj na licu mesta in je po dvournem mučnem delu odpravila vodo, vojaštvo je pa prišlo dve uri pozneje na pomoč, pripeljalo se je z avtomobili zato, da se je takoj vrnilo v Maribor.

Pravijo, da v Mariboru prestavlja nekj uradnik nekemu podjetju pisma, »klame itd. v tuje jezike zastoj, zato da drugi, kateri se s tem bavijo nič zaslužiti ne morejo.

Pravijo, da v Mariboru se nahaja neki grafolog in neki kartenaufschlagar, katera prerokujeta ljudstvu bodočnost. Grafolog govori s svojim klijentom samo med štirimi očmi in ako se to, kar je prerokoval ne zgodi, pa trdi da ni rekel tega, kar se mu očita. Kartenaufschlagar v pričo drugih vpraša svojeza klijenta, koliko je star, koliko otrok ima, če je bil kdaj bolan in kakšne nagnjenosti da ima. Potem pa šloga na karte in pove svojemu klijentu natančno vse to kar mu je ta poprej povedal. Oba farbata ljudi in dobivata denar — oblasti se pa za take farbarije ne zmenijo — če pa kak otrok od lakote seže po neki žemljici — ga primejo in odvedo v zapor.

Pravijo, da so sedaj v Mariboru vedno pojedine jeternih klobas, da pa če jih leš v gostilni boš jedel kašove klobase, v katerih moraš iskati jetra z lučjo.

Pravijo, da rozentski fantje in dekleta iznad dolne govorijo samo furlansko, zato se pa ne razumejo med seboj.

Pravijo v Studenem, da ni res, da bi bil stric Francinov na sosedov pritisk vpokofen, nasprotno je pa res, da je ministersko službo »mežnarja« sam odklonil. »Očet« in ženitev napravi pa le on, ki je zato. Pomani-kljivi poročevalec naj gre spat z metlo. Dopisnik naj pazi, da ne bo zopet priromala v javnost romantična slika o »gauh« na Rebačah!

Pravijo, da se v Povirju dve blaženici kregata za ježa. Čim bolj je jež zbadljiv, tembolj je njim ljubezniv.

Pravijo, da v Pliskovici gospodič-

na P. z »brkami« pričakuje tuje fante, ker domačim ne vgaja nje krasno mili obrazek.

Pravijo istotam, ko so domači fantje zahajali tja, da so si ogrevali ljudske parklje za pečjo na domačem ognjišču, a brez ognja. Torej na noge kraški mladeniči in vipavski priletni fantinci; dokler je čas, ker čas je zlato.

Pravijo istotam, da so imeli pri pevskih vajah birmo brez Škofa, kajti bil je pustni osel.

Pisma

IZ RODI.

Obilo srčnih pozdravov ošillajo slovenski fantje iz otoka Rodi-ja na Turškem. Jako daleč smo od svoje domovine, tukaj med Turki sredi Egejskega morja, kjer solnce tako pripeka kot pri nas v najhujšem poletju. Spino v lesenih barakah, tako da po dnevu ni mogoče spati radi prevelike vročine, po noči pa vsled pikanja komarjev. Drugače ni preveč slabo in tudi ne preveč dobro.

Najtežje je to, da ne dobimo dopusta, ker stane preveč voznja. Od tukaj do doma imamo samo 9 dni vožnje; 6 dni vožnje s parnikom Rodi-Brindisi in tri dni z vlakom Brindisi-Trst. Torej lep kos poti. Otok Rodi je zelo velik, dolg je 90 km in širok 60 km. Ima dosti malih vasic. Mesto Rodi je glavno mesto otoka, zato je tudi lépo preskrbljeno za snago in red, napeljana je tudi električna razsvetljava po celem mestu. Vsako nedeljo svira naša vojaška godba. Ljudje so zelo prijazni z nami. Zelo mnogo žensk je pokrilih kot so bile nekdat, tako da jim ni mogoče pogledati v obraz. Moški pa še vedno nosijo široke turške hlače in rdečo kapo. Večina jih je že, ki so se privadili naši modi, ženski in moški. Tako, dragi Čukec, ko pridemo domov, bomo znali mnogo povedati.

Obilo pozdravov starišem, bratom, sestram in našim dekletom, ki se prav nič ne spominjajo na nas. Tebe Čukec pa posebno pozdravimo in ti priporočamo naše punce, kljuvaj jih, več ko moreš.

Sirca Alojz, Prosek; Čok Alojz, Pertot Evgen in Pertot Franc, Bar-kovlje.

IZ MODENE.

Dragi Čuk!

Po dolgem času spet enkrat smo šli se fantje v Čuka dat. Pozdrave čitamo, ki jih drugi pišejo, in to sklenili smo, da te poprosimo, da nam napišeš par vrstic. Prva naša prošnja:

pozdravi nam dekleta, vse, ki težko pričakujejo, kdaj se fantje vrnejo. Nadalje pa pozdravi nam očeta, mater, brate in sestre, ki zopet videti nas hrepene. Le to pozabili povedati smo, da pri drugem topničarskem težkem polku smo. Pozdrave pošiljamo mi fantje vojaki čez hribe, doline iz daljne nam domovine. Kje je ta Modena, dobro vsi veste, kak se na v njej godi, tega ne veste. Zatorej sklenili smo, vse vam popišemo. Kakšen je vojaški stan, pod komando noč in dan, prosti bodemo šele tatarat, kadar zapustimo vrata od karnarne zadnjikrat. Dasi čas počasi teče, vendar dan za dnevom teče in počasi prišel bode čas, ko se čul med nami bode glas: Sedaj pa prosti smo, od tukaj lahko pojdemo v našo domovino, katero videti želimo. Prišla bode zima, za njo pa vesela spomlad ali marsikomu ne prinese zaželenih nad.

Podpisani fantje iz Modene pošiljamo svoja imena. Hajna Franc, Zalog pri Postojni; Marcola Anton, Brezini; Brelih Franc, Reka; Humar Ivan, Šempas; Inamo Jožef, Plače; Volk Jožef, Černiče; Gombač Franc, Naklo; Mohorič Jožef, Naklo; Markovič Ivan, Senožče; Milč Alojz, Skopo; Drašček Ferdinand, Kanal; Mahnič Rudolf, Gorenje pri Povirju; Murac Oskar, Vrtojba; Adamič Edvard, Šempolaj; Cenčič Andrej, Radovlje.

V PRODAJALNI.

Prodajalec: »S čim naj vam še postrežem? Morda z odpiralcem pisem?«

Gospod: »Ne, hvala! Sem poročen!«

VOJAŠKA.

Gospod poročnik razlaga vojaškim novincem puškin strel in ne more razložiti nekemu Janezu, delovanje zraka na strelovo pot. Janez ne zastopi in ne zastopi. Končno pade gospodu poročniku pametna misel v glavo: »Ali ste kolesar?«

»Da, gospod poročnik!«

»Kje imate najrajši zrak, ali od spredaj ali od zadaj, ali od leve ali od desne!«

Janez se srčno nasmeje in reče: »U štafi gspud lajtnont, narrajši!«

Prvovrstna zaloga tkanin

RUGGERO VENUTI

GORICA, Corso Verdi (nasproti Ljud. vrtu)

Velika zaloga domačega in češkega volnenega blaga, perila, posteljnijih pregrinjaj vseh vrst, volne za blazine žime in pernic.

V času semnja Sv. Andreja in božičnih praznikov so cene zelo nizke.

Pravijo, da je nekdo iz Zakojce postal pesem in pravijo, da se ni podpisal, zato tudi ni našel milosti pri Čuku na palci. Podpis mora biti, to naj vsak zapiše. Če so pa Zakojčnjake radovedne, kako jih je dopisnik peglal, povemo samo to, da trdi, da so našminkane. Ali je to res?

Pravijo »Čukovskemu zdravu«, da nam še lahko pošlje kako križanko, če mu je drago. So dobrodošle.

Pravijo, da v Mariboru prihaja v neko kavarno blizu kolodvora zopet mnogo občinstva zato, ker je vsaki večer več Vener tam.

Pravijo, da se v Postojnski jami nekdo tako sili govoriti laško, da se mu vsi Lahji smejejo.

Pravijo z Repentabra je zletel v koš.

Pravijo v Orleku, da zato ni nič od njih v Čuku, ker vsak preosebni dopis koš požre.

Pravijo, da je neko dekle v Košani zelo zadovoljno, ker jo pridejo dekleta večkrat obiskat. Čuk potrdi, da to ni nič čudnega. Čudno bi bilo, če bi dekle hodilo k fantu.

Pravijo, da dobiva Čuk na palci mnogo dopisov, ki jih mora vreči v koš zato, ker nič ne povedo, ker žalijo, ali pa so preslabo pisani.

Pravijo v Ročinju, da je neka deklica nekoč rekla, da če jo bode zapustil njen srček, da se bo podala v Čukov samostan.

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso verdi „Jovsk dom“

Telefon št. 50 — Brzojavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica	CENTRALA	Rezerva SHS
in rezerve:		Din.
Din 50.000.000	LJUBLJANA	10.000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Obrestuje vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantneje.

Zaloga manufaktur

CARLO MALFATTI

GORICA - Via Carducci št. 5 - GORICA

Bogato založena z vsemi novostimi sedanje sezije nudi sl. odjemalcem najboljše ugodnosti pri nakupu.

PRVOVRSTNI PREDMETI PO KONKURENČNIH CENAH

Reklamna darila.

Kdor nakupi za 100 - 200 - 500 - 1000 L. blaga dobi v dar:

1. — 6 najfinejših nosnih rutic z ažurom;
2. — 3 brisače iz gobastega blaga, bele;
3. — 1 elegantno kombinacijo za nevesto, platneno in lepo vezeno;
4. — 1 krasen prt za čaj z prtici iz finega platna „Fiandra“, za 6 oseb.

Raznih najfinejših likerjev:

Moškati pasit, maršala, Turinski vermouthe, Vermouthe beli, Cipro, Malaga vino, punc, rum, žganje, razni sirupi.

Specijaliteta: Krema maršala, jajčna maršala, Jajčni konjak.

Žganjarna
JOSIP SALFATI
GORICA, Trg Sv. Antona 7

Babica avtorizirana sprejema nosč. — Govori slovensko.
SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica

R. Z. Z. O. Z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg. št. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpovednim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

Širite Čuka na palci.

Trgovina z m. nufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
p:evidna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec **Škodnik Anton**, znan povsodi

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati
cefirja, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturo, perilo, izdelane oblike
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Pravim Vam samo to!

Predno kupite šivalni stroj ali dvokolo, oglejte si mojo veliko zalogo šivalnih strojev „Winselman - Titan“ in „Anker“ ter dvokoles dobroznane znamke „Atena“. V zalogi imam nad 100 koles na izbiro.

Priporočam šivalne stroje **Titan** in **Anker**, kateri so za umelno vezenje in šivanje najpripravnější. V vezenju in šivanju pouk brezplačen.

Edino slovensko zastopstvo **Bianchi** dvokoles

Pred nakupom šivalnih strojev in dvokoles, zahtevajte moj brezplačni cenik, v katerem se lahko prepričate, da je blago prvovrstno in najceneje in edino iz nemških tovarn.

Priporočam se stara in dobro znana tvrdba

Elija Čuk

Gorica, Piazza Cavour št. 9.

Lastna mehanična delavnica in popravilnica **Via Duomo št. 11.**
Sprejemamo vsa popravila, katera se ločno in po ceni izvršujejo.

